

Papist mööblikomplekti autorid Erki Toomsalu (vasakult), Imre Paat, Margus Mauer, Kert Look ja Rainer Raiend proovivad omal nahal, kui hea tööga nad hakkama on saanud. 3 x Kristjan Teedema

Viiele tumbale, diivanile ja kirjutuslauale kulus vaid paarsada eurot

Koolipoiste kätest sündis pappmööbel

JAAN OLMARU
jaan.olmaru@postimees.ee

Raatuse kooli fuajeed kaunistab kevadest saadik omalaadne papist mööbel. Diivanist, lauast ja tumbadest koosneva komplekti meisterdasid kooli üheksanda klassi poisid, kes peavad oma kätetööd hindamatuks.

«Kõige keerulisem oli mõtlemine. Kuidas teha konstruktsioon nii, et kõik klapiks,» meenutab 9.a klassi õpilane Margus Mauer pappmööbli sünnilugu, mis sai alguse juba möödunud sügisel.

«Õppeaasta oli just algamas ja me otsisime ideed, mida aasta jooksul teha võiks. Lõpuks käiski Margus välja mõtte, et see võiks olla mingi mööbliese,» lisab Marguse klassivend Kert Look. Meeskonda võeti ka Rainer Raiend ning praegu vahetusõpilasena Itaalias viibiv Karl Kivi.

Poisid julgustas kooli tööõpetusõpetaja Tiiu Laid, kes näitas neile raamatut ja internetist kogutud pilte pappmööbli kohta. «Alguses oli neil ainult diivani idee ja sellest kõik alguse saigi,» lausub kunagise Võru tööstustehnikumi lõpetanud Laid, kes õpetab Raatuse koolis kuuendat aastat. Enne seda töötas ta mööblitööstustes, teiste hulgas mitu aastat Tarmekos.

Just Tarmekost saadigi uue mööbli jaoks vajalik materjal: kangarullidest allesjäänud papptorud, poroloon ja riie. «Eks need tutvused mängivad ikka rolli,» muigab Laid ja on mööblitööstusele sponsorluse eest tänulik. Koolil endal tuli juurde osta vaid värv, kruvid ja haagid.

Diivan esitati loovtööna

Järgmised kuud möödusid poistel tõsise töö tähe all, sest Kert ja Rainer otsustasid esitada diivani kevadel oma loovtööna komisjonile. «Kolmanda kooliastme õpilased peavad tegema ühe individuaalse loovtöö ja selle ära kaitsma. See võib olla näiteks mõni uurimistöö, aga ka kätega valmistatud asi, näiteks diivan,» selgitab Laid.

KUIGI MÖÖBEL ON PAPIST, ON SEE KOOLIMAJAS SIIANI VÄGA HÄSTI VASTU PILDANUD.

Et õigeaks ajaks valmis saada, käidi tööõpetuse klassis ka pärast tunde ning isegi kevadisel koolivaheajal. Suurematest papprullidest tehti seljatugi ja käetoed, peenematest istumisosa.

«Kõige rohkem vajaski nuputamist seljatugi. Kas teha see natuke kaldu või mitte ja kui-

das see kinnitada,» räägib Kert.

Lõpuks otsustati, et kõigepealt tehakse põhiosad valmis ja siis vaadatakse, mis seljatoe jaoks saab. Kõik vajalikud arvutustööd tegi Rainer, kelle kinnituse kulus kogu komplektile üle 300 pabirulli. Torude liimimise hõlbustamiseks meisterdasid poisid rakise. Üks lükkas toru sisse, teine vajutas tuubist PVA-liimi, kolmas võttis papptoru vastu ning neljas asetas selle pressi alla kuivama.

Umbes veebruari alguseks võis kaugemalt vaadates juba aru saada, et papptorudest valmib diivan. «Siis sai kohe proovitud ka ja pidas vastu. Isegi hüppasime peal, aga midagi ei juhtunud. Kõva nagu kivi,» meenutab Kert.

«Pärast oli ikka tagumik ka valus, sest porolooni polnud veel peal,» naerab Margus.

Napilt tähtjaks

Lõplikult said diivan ja kolm tumbat valmis aprilli lõpuks. «Vaid tund aega enne kevadkontserti tõstisime nad koridori välja,» lausub Laid ja avaldab poistele tunnustust. «Au ja kiitus. Nad olid tõesti kannatlikud. Kogu aeg tegutsesid ja neil ei saanud kordagi villand.»

Poiste kätetöö andis inspiratsiooni ka teistele. «Kui diivan ja tumbad olid valmis, mõtlesin

Raatuse kooli tööõpetuse õpetaja Tiiu Laid näitab poiste meisterdatud rakist, mis kergendas liimi papptorudele kandmist.

me, et võiks ju samasugune laud ka olla,» räägivad 9.b klassi õpilased Imre Paat ja Erki Toomsalu.

«Imre tuli ja ütles, et Eevi-tädi võiks laud olla. Mitu tundi käisid ja mõtsid seal,» lisab õpetaja. Eevi-tädi on Raatuse kooli valvelauatädi Eevi Velviste, kes on seda ametit pidanud juba viieteist aastat.

«Poisid tulid ja küsisid, kas teeme sulle uue laua. Ja tegidki,» rõõmustab Velviste oma uue laua taga.

Selle aasta septembrist seisab kogu komplekt Raatuse kooli peasissepääsu ees fuajees

ning püüab sisseastujate pilke. Poiste sõnul võikski mööbel sinna jääda, sest kasutajatest puudust ei ole. «Kõik istuvad seal,» lausub Margus ning toob näiteks õues kehalise kasvatus tundi ootavad õpilased. Laid lisab algklasside ja eelkooli õpilaste lapsevanemad.

Kuigi mööbel on papist, on see siiani väga hästi vastu pidanud. Pika arvutamise peale pakuvad poisid viie tumba, diivani ja kirjutuslaua omahinnaks paarsada eurot, kuid maha pole nad nõus seda müüma. «See on hindamatu,» nõustuvad nad üksmeelselt.

ARVAMUS

HEIKI PEHK.
OÜ Tarmeko Pehmemööbel tehnoloog

Olen seda mööblit ainult fotodelt näinud, aga poiste tööle saab anda väga hea hinnangu. Väga asjalik idee. See polegi mõeldud mugavusdiivanina, aga asi on põhimõttes.

Nende papirullide kokkuleepimine on suur töö. Need olid kangarullide papist südamikud ja oleks nagoonii läinud prügikasti. Võib öelda, et see oli puhas taaskasutus.

Kas selline komplekt võiks minna ka suurtööstusesse?

Mingil määral küll, tumbad ehk, aga üldiselt on see liiga töömahukas. Kindlasti on tööoperatsioon võimalik kiirendada, aga päris liinitööna seda teha ei saa. Kuid käsitööna on hästi tehtav. Aga massiliselt neid ikkagi toota ei saaks, sest papptorused lähed sinna ikka palju. Kuus ühe ehk. See oleks näiteks väga omapärane kabinetivõi lastetoamööbel.